

opusdei.org

Prelāta vēstule (decembris 2010)

Monsinjors Havjērs Ečevarija
mudina sagatavot mūsu sirdis
Kunga atnākšanai
Ziemassvētkos un runā arī par
nesen publicēto Pāvesta
apustulisko pamudinājumu
"Verbum Domini".

26.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Ar neaptveramu prieku es atminos,
ar kādu patiku svētais Hosemarija

Adventa laikā atkārtoja liturģijas vārdus: *Dominus prope est!*[1] Ar nepacietību un pateicību viņš gaidīja svētkus, kuros pieminam Pestītāja atnākšanu uz zemes.

Jau ir sākušās nedēļas, kas mums palīdz sagatavoties Ziemassvētkiem un pārējiem ar Kunga dzimšanu saistītajiem svētkiem. Domāju, ka mums uz lūpām ir pravieša Isaja vārdi, ar kuriem iesākas Adventa 1. svētdiena: *Laiku beigās notiks, ka Tā Kunga nama kalns stāvēs jo stingri savos pamatos un pacelsies pāri visiem kalniem un pakalniem un pie tā saplūdīs visas tautas.*[2] Un mēs krītam ceļos Debesu labestības priekšā, kad redzam, kā piepildās šis pravietojums, kad dievišķais Vārds caur Svētā Gara darbību kļūst miesa Vissvētākās Jaunavas Marijas jaunavīgajā klēpī. Ar šo atpestījošo inkarnāciju un jo sevišķi ar savas nāves un augšāmcelšanās Lieldienu noslēpumu Kristus ir atnesis uz zemi

mieru, kā to pirmajos Ziemassvētkos pasludināja eņģeļi. Kaut arī šis miers vēl nav pilnībā realizējies, jo saskaņā ar dievišķo plānu tikai laiku beigās *visā viss būs Dievs* [3], tomēr tas ir nojaucis starpsienu, kas bija uzcelta starp cilvēkiem un Dievu iedzimtā grēka un mūsu personisko grēku dēļ. [4] Bez tam Jēzus vēlas, lai kristieši dienu dienā darbotos līdz ar Viņu, ienesot Viņa mieru cilvēku sirdīs līdz pat vistālākajiem sabiedrības nostūriem.

Pirms dažiem gadiem Pāvests komentēja, ka „Baznīcas Tēvi savā Vecās Derības grieķu tulkojumā izmantoja kādus pravieša Isaja vārdus, kurus citē arī apustulis Pāvils, lai parādītu, kā jaunie Dieva ceļi bija pareģoti jau Vecajā Derībā. Tur mēs lasām: „Dievs izpildīs savu vārdu un to saīsinās” (sal. Is 10, 23; Rom 9, 28) (...). Dēls pats ir Vārds, *Logos*; mūžīgais Vārds ir kļuvis mazs, tik mazs, ka ietilpinās silītē. Viņš ir

kļuvis par bērnu, lai Vārds kļūtu mums sasniedzams.”[5] Un savā pēdējā apustuliskajā pamudinājumā Svētais Tēvs piebilst: „Tagad Vārds ir ne tikai dzirdams, tam ir ne tikai *balss*, tagad Vārdam ir *seja*, ko mēs varam redzēt: Jēzus no Nācaretes.”[6]

Tāpēc droši un ar lielu prieku turpināsim mūsu kristīgo ceļu. **„Ziemassvētki mums atgādina par to, ka Dievs ir radības sākums, beigas un centrs: *Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds* (Jņ 1, 1). Manas meitas un mani dēli, tas ir Kristus, kas visas radības velk pie sevis: *No Viņa viss radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas radīts* (Jņ 1, 3). Un kad Viņš kļuva miesa un dzīvoja starp mums (sal. Jņ 1, 14), Viņš mums parādīja, ka mēs nedzīvojam, lai meklētu laicīgu un pārejošu laimi. Mēs esam šeit, lai sasniegtu mūžīgo svētlaimību,**

sekojot Viņa pēdās. Un tas izdosiet tikai tad, ja mācīsimies no Viņa.”[7]

Kristībā mēs esam ietērpti Kristū. Lai mēs veidotos aizvien vairāk un vairāk līdzīgi Viņam, Kungs ir atstājis mums pārējos sakramentus, jo īpaši Grēksūdzi un Euharistiju. Ja mēs tos saņemam bieži un pienācīgā iekšējā sagatavotībā, mūsu līdzība Kristum pieaug, mēs kļūstam aizvien labāki Dieva bērni. Šo darbu dvēselēs veic Svētais Gars, taču viņš rēķinās arī ar mūsu personīgo līdzdarbību. Un daļa no šīs līdzdarbības ietver uzcītīgu Dieva Vārda lasīšanu, *jo Dieva vārds ir dzīvs un darbīgs, un asāks par katru divasmeņu zobenu. Tas spiežas cauri, kamēr pāršķir dvēseli un garu, tāpat locekļus un smadzenes. Tas ir domu un sirdsapziņas tiesnesis.*[8] No šejienes mūsu Tēva padoms: „**Mums savās dzīvēs ir jāatkārto Kristus dzīve, iepazīstot Kristu: lasot un meditējot Svētos Rakstus un neatlaidīgi lūdzoties.**”[9] Tuvojošos

svētku laikā apņemsimies „**aptvert to mācību, ko Jēzus mums sniedz tieši tagad: kā jaundzimušais Bērns, kopš Viņa acis ir atvērušās uz šīs svētītās cilvēku zemes.**”[10]

Jautāsim sev bieži: Vai es tuvojos žēlastību avotiem ar tieksmi pēc svētuma? Vai cenšos pieņemt sakramentus tik bieži, cik nepieciešams, lai sasniegtu tādu dvēseles skaidrību un pārdabisku spēku, kādu Dievs no manis sagaida?

Nesen publicētais Svētā Tēva apustuliskais pamudinājums *Verbum Domini* izceļ Svēto Rakstu nozīmīgumu Baznīcas dzīvē un sūtībā un katra kristieša dzīvē. Tiem, kas studē Svētos Rakstus, un ikvienam Benedikts XVI tur norāda uz fundamentālu apliecinājumu: „Primārā Svēto Rakstu interpretācijas vieta ir Baznīcas dzīve.”[11] Tikai Baznīcas klēpī, tās dzīvās Tradīcijas nepārtrauktībā un Kristus iedibinātā Magistērija vadībā

var patiesi saprast, ko Svētais Gars vēlas mums darīt zināmu mūsu pestīšanas labad. To viņš dara ar iedvesmotu rakstnieku starpniecību, liekot lietā cilvēku valodu. Tas nozīmē, ka tikai ticībā un ticības dēļ visā tā dziļumā un pareizībā, nebaidoties kļūdīties, ir iespējams aptvert to, ko Dievs mums ir atklājis attiecībā uz mūsu līdzdalību viņa dievišķajā Dzīvē. Labai eksegēzei ir nepieciešamas zinātniskas Svēto Rakstu studijas, bet tik pat svarīgs – un pat svarīgāks – ir pilnīgs saskanīgums ar ticību, ko sludina Baznīcas Maģistērijs. Tāpēc „autentiskai Bībeles interpretācijai vienmēr jābūt saskanīgai ar katoliskās Baznīcas ticību.”[12]

Lai Dieva Vārdu saprastu pareizi, mums ne tikai jāatdzīvina mūsu ticība, mums Bībele jālasa un jāapcer tajā garīgajā gaisotnē, kurā tā tikusi sarakstīta. Tāpēc, kad mēs pamatīgi lasām Evaņģēliju vai citas

iedvesmotās grāmatas, ir svarīgi izkopt personisku klausīšanās attieksmi. Svētie Raksti, pirmkārt, jau tad, kad tie tiek lasīti liturģijas svinēšanas laikā, vienmēr ir aktuāli un tiem, kas tos uzmanīgi klausās un vēlas uzņemt, dara zināmus jauninājumus Dieva lietās. Svēto Rakstu vārdi, kā rakstīja svētais Hosemarija, ir „**Svētā Gara gaisma, kas runā uz mums cilvēku valodā, lai mūsu prāts saprastu un apcerētu, lai mūsu griba nostiprinātos un mūsu darbi tiktu izpildīti. Jo mēs esam viena tauta, kas atzīstam vienu ticību, vienu *Credo*; viena tauta, kas sapulcināta Tēva, Dēla un Svētā Gara vienībā.”[13]**

Līdzīgā veidā, arī mums pašiem lasot Bībeli, un jo sevišķi Evaņģēliju, ir dzirdama Dieva balss, kuru mums vajadzētu censties attiecināt uz mūsu konkrēto situāciju. Ja mēs Svētos tekstus pūlamies lasīt uzmanīgi – ar

bērnu uzmanību -, tad šī lasīšana patiesi pārvērtīsies lūgšanā. **„Kad tu atver Evaņģēliju”, rakstīja mūsu Tēvs, „domā par to, ka viss, kas tiek stāstīts – Kristus darbi un runas – tev ne tikai ir jāzina, bet arī „jāizdzīvo”. Viss, katra aina, kas šeit ir aprakstīta, ir sakopojums no daudzām sīkām detaļām, lai tu tās varētu iedzīvināt konkrētos tavas dzīves apstākļos.**

Kungs mūs, katoļus, ir aicinājis, lai mēs Viņam sekotu tuvu līdzās, un Svētā Evaņģēlija tekstā tu atradīsi Jēzus dzīvi; bet tur tev ir jāatrod arī tava paša dzīve.

Mācies arī tu līdzīgi Apustuļiem ar mīlestību jautāt: „Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?... Un savā dvēselē tu dzirdēsi viennozīmīgu atbildi: „Dieva Gribu!”

Tāpēc sniedzies pēc Evaņģēlija ik dienas, lasi to un dzīvo, ņemot to par

stingru paraugu. Tā darīja svētie.”[14]

Manis pieminētajā dokumentā Benedikts XVI vairākus paragrāfus veltī tam, lai skaidrotu, kā svēto dzīve sniedz lielu palīdzību, lai mēs padziļināti aptvertu Rakstu jēgu. Svētais Gregors Lielais (Pāvests viņu citē savā Apustuliskajā pamudinājumā) apliecina: *Viva lectio est vita bonorum*[15], svēto dzīve ir ļoti dzīva un ļoti dziļa mācību stunda. „Visdziļākā Rakstu interpretācija nāk tieši no tiem, kas ir ļāvušies, lai Dieva Vārds viņus veidotu – ar klausīšanos, lasīšanu un pastāvīgu meditāciju(...). Tā nav nejaušība”, turpina Svētais Tēvs, „ka lielākie garīguma strāvojumi Baznīcas vēsturē ir radušies, stingri atsaucoties uz Rakstiem.”[16]

„Katrs svētais ir kā gaismas stars, kas iziet no Dieva Vārda”[17], apliecina Svētais Tēvs un pēc tam piemin

vairākus svētos un svētās, kas no Evaņģēlija ir dāvājuši jaunu gaismu Baznīcas dzīvei; un viņš runā par to, ka viens no šiem gaismas stariem ir redzams „svētajā Hosemarijā Eskriva un viņa vēstījumā par vispārējo aicinājumu uz svētumu.”[18] Šie vārdi mūsos izraisa lielu prieku, un tas ir dabiski. Tajā pašā laikā tie mūs aicina ar atbildības sajūtu izturēties pret mūsu Tēva mācību, lai no tās gūtu lielāku labumu un vēl plašāk izplatītu viņa vēstījumu, tādā veidā vairāk mīlot Dievu un Baznīcu.

Tāpēc sekosim atkārtotiem svētā Hosemarijas aicinājumiem bieži izmantot Bībeles tekstus, lai barotu mūsu lūgšanu brīžus un kontemplētu Jēzus dzīves ainas, pārceļot sevi Evaņģēlijā „**kā vēl vienu personu**”. Tiklab Adventa, kā arī Ziemassvētku Sv. Misu liturģiskie teksti var mums kalpot par spēcīgu impulsu, lai mēs aizvien labāk iepazītu Dieva Vārdu un lai pieaugtu mūsu tuvība ar Jēzu,

Mariju un Jāzepu. Apņēmīgi
iedziļināsimies viņu dzīvēs un
paliksim no visas sirds kopā ar
visiem trijiem.

**„Kunga dzīvē es mīlu visu”, rakstīja
mūsu Tēvs, „bet īpaša vājība man ir
attiecībā pret trīsdesmit Viņa
dzīves gadiem, kas apslēpti tika
pavadīti Betlēmē, Ēģiptē un
Nācaretē. Tiem, kas pieraduši
spriest virspusēji, tas periods, kas
bija garš, salīdzinot ar Viņa
publisko darbību, un par ko
Evaņģēlijā gandrīz netiek runāts,
var šķist nebūtisks un
maznozīmīgs. Tomēr es vienmēr
esmu apgalvojis, ka šī klusēšana
par Kunga dzīvi ir ļoti daiļrunīga
un tajā ietvertas brīnišķīgas
mācību stundas mums kristiešiem.
Tie bija intensīva darba un lūgšanu
piepildīti gadi, kad Jēzus dzīvoja
ikdienišķu dzīvi – līdzīgu mūsējai,
ja vēlaties, - vienlaicīgi Dieva un
cilvēka dzīvi. Tajā vienkāršajā,**

**neievērojamajā amatnieka
darbnīcā, tāpat kā vēlāk ļaužu
pūļu priekšā, Viņš visu darīja ļoti
labi.”[19]**

Pamatojoties uz Pāvēsta vārdiem par
svēto Hosemariju, es vēlētos
ierosināt: pastiprināti centīsimies –
centīsimies visi – iepazīt mūsu Tēva
Svēto Rakstu komentāru dziļumu.
Tādā veidā mēs mācīsimies brīvāk
kustēties dziļajā Atklāsmes jūrā un
atklāsim garīgo jēgu, kas apslēpta
svēto tekstu vārdos, t.i., sapratīsim,
ko Svētais Gars šeit un tagad grib
teikt katram no mums. Šajā sakarā es
jūs aicinu no jauna izlasīt šo punktu
no *Smēdes*: „***Aquae multae non
potuerunt extinguere caritatem!***” –
**lieli ūdeņi nevar apdzēst
mīlestību. Es piedāvāju divas šo
Svēto Rakstu vārdu
interpretācijas. Pirmā: milzīgais
grēku daudzums, ko esi izdarījis, ja
tu tos patiesi esi nožēlojis, tevi
nenošķir no mūsu Dieva**

Mīlestības; un otra: nesapratnes un pretestības plūdi, kas iespējams jāpacieš, nepārtrauks tavu apustulisko darbu.”[20]

Aizvadītajās dienās es biju neilgā ceļojumā pa mūsu Dibinātāja pēdām uz Fatimu un Santjago de Kompostela. Kā jūs zināt, Fatimas svētvieta viņu pievilka jo īpaši; citā sakarā esmu jums stāstījis, ka svētais Hosemarija tur bija bieži, lai noliktu savus nodomus Dievmātei pie kājām pārliecībā, ka Dievs vienmēr uzklausā Marijas aizlūgumus.

Atceroties mūsu Dibinātāja svētceļojumu uz Apustuļa kapu 1938.gadā, kas arīdzan bija jubilejas gads, es braucu arī uz Santjago de Kompostela un biju lūgšanās vienots ar Pāvestu, kurš šajā vietā bija dažas dienas iepriekš. Abās vietās es tiku izjutis jūsu visu atbalstu, par ko es Romā pirms ceļojuma tiku lūdzis jūsu māsām un jūsu brāļiem, lai Kungs mums dod visu, ko mēs

lūdzam. Es lūdzos par Baznīcu, par
Pāvestu, par Opus Dei ticīgajiem –
sievietēm un vīriešiem. Dosimies
vienmēr pie Jēzus caur Mariju,
pastāvīgi un ar ticību, lūgšanā
vienoti ar Baznīcu un ar visu cilvēci.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. decembrī.

[1] Romas Misāle, Adventa trešā
svētdiena, ievada antifona (*Flp* 4, 5).

[2] Romas Misāle, Adventa pirmā
svētdiena, pirmais lasījums (A) (*Is* 2,
2).

[3] 1 *Kor* 15, 28.

[4] Sal. *Ef* 2, 14.

[5] Benedikts XVI, Sprediķis Pusnakts Misē 24.12.2006.

[6] Benedikts XVI, Apust.
pamudinājums *Verbum Domini*,
30.09.2010, Nr. 12.

[7] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
meditācijas, 25.12.1972.

[8] *Ebr* 4, 12.

[9] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 14.

[10] Turpat.

[11] Benedikts XVI, Apust.
pamudinājums *Verbum Domini*,
30.09.2010, Nr. 29.

[12] *Turpat*, Nr. 30.

[13] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 89; Citāts no sv. Cipriāna,
De dominica oratione, 23 (PL 4, 553).

[14] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 754.

[15] Gregors Lielais, *Moralia in Job* XXIV, 8, 16 (PL 76, 295).

[16] Benedikts XVI, Apust.
pamudinājums *Verbum Domini*,
30.09.2010, Nr. 48.

[17] Turpat.

[18] Turpat.

[19] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr.
56.

[20] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 655.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-decembris-2010/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-decembris-2010/) (8.08.2025)